

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 11. Vtrum in maternis vteris possint baptizari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Domini potestas maior, quam patris.

placuerit. Confirmatur, Quia patria potestas non minus est in domino, quam in parente: nam dominium includit absolutum ius gubernandi feruū, non minus quam includat potestas patria, sed potius maius, cum pro arbitrio possit eum vendere, quod non potest parens: ergo potest circa illum, quidquid potest parens & amplius.

Si infans nequeas ab inuito parente separare, ne baptizes.

Hic tamen Aduerte Primò, Si nolis, aut nequeas paruulum à parente separare, ob quod panè certum sit ipsum in infidelitate educandum, aut cæremonijs impijs contaminandum, non potes ipsum baptizare, excepto necessitatis casu. Ratio est, Quia id esset contra sanctitatem Sacramenti, & dignitatem religionis Christianæ; & esset periculum apostasie. Vnde Doctores iubent prius separari, quam baptizetur. Idem dicendum videtur de filijs hæreticorum: nempe non esse baptizandos, si non suppetat ratio cauendi, ne à parente peruertantur. Quamuis hoc in praxi nõ feruetur, fortasse quia spes est illos à Catholicis rectè esse instituendos, & quia maiora incommoda timentur.

Quid facies de Plagio sublati.

Aduerte Secundò, Eos qui furtim aut plagio ablati sunt ex terris infidelium, si possint restitui suis parentibus, sunt illis omnino restituendi absque baptismo. Quòd si non possint restitui, debent baptizari, & Christianè educari: nam tunc Princeps seu Respublica succedit in ius paternum.

29 Puer accingens vsum rationis, potest baptizari inuitis parentibus.

Dico Quartò, Cū puer attingit vsum rationis, sic vt videatur posse peccare, potest baptizari, si velit, etiam inuitis parentibus. Ratio est, quia in ijs, quæ pertinent ad ius naturale & diuinum, non est subiectus parentibus: & simulatque vtitur ratione, incumbit ei cura suæ salutis.

D V B I V M.

Vtrum cõsensus sit verus baptismus, qui infans infidelium confertur inuitis eorum parentibus?

30 Durandus alijque negant.

D Vrandus dist. 4. qu. 7. Paludanus eadem dist. & Catherinus Opusculo de paruulis Iudæorum recipiendis, existimant huiusmodi baptismum esse irritum. Ratio est; Quia baptismus requirit voluntatem baptizati: at paruulorum nulla est voluntas, nisi parentum, qui renitentur: ergo &c.

Sed contraria sententia est ferè communis Doctorum, scilicet esse verum baptismum.

Probatur Primò, Quia sicut nec requiritur fides parentum ad veritatem baptismi, ita nec voluntas.

Veritas affirmatur.

Probatur Secundò, Quia vt Durandus, & alij fatentur, in filijs apostatarum est ratum Baptisma, etiam inuitis parentibus: similiter in filijs mancipiorum. At si voluntas parentum requireretur ad substantiam baptismi, in omni euentu esset necessaria.

Probatur Tertiò, Si infans inuito parente afficeretur morte propter Christum, esset verus martyr, quamuis in adulto voluntas requiratur: ergo. Vide D. August. epist. 23. & Bernardum epist. 77.

Probatur Quartò, Peccatū Originale sine omni consensu contrahitur: ergo & sine consensu expiari potest. Ratio est, Quia tales infantes, etfi, vt iure censeantur baptizati, non habeant aliam voluntatem quam parentum; tamen vt absolute sint baptizati, non requiritur vlla externa voluntas: quia baptismus agit per modum causæ naturalis, cui sufficit non inuenire obicem in subiecto cui applicatur, licet in applicatione interueniat iniuria.

ARTICVLVS XI.

Vtrum in Maternis uteris possint baptizari?

R Espondetur, Non posse; quia non possunt aqua attingi.

Addo tamè, si infans in utero positus possit aliquo instrumento per obstetricem aspergi, censeatur verè baptizatus, vt notat Fraciscus Victoria qu. 32. Dices; Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, hic Dominus insinuat puerum debere primò nasci: quia, vt D. Augustinus ait epist. 57. Nemo renascitur, nisi iam natus. Respondeo;

Non requiritur absolute, vt antea sit natus per egressionem ex utero, sed sufficit vt sit natus per egressionem ex nihilo in rerum naturam. Et confirmatur, quia si puer excinderetur, nõ diceretur nasci; tamen deberet omnino baptizari.

Notandum hîc Primò, Matrem non esse scindendam, vt infans possit baptizari, nisi sit mortua, vel ob sua crimina à iudice ad hoc condemnatur: quia non sunt facienda mala, vt eueniant bona. Vnde leges ciuiles iubent supplicium matris differri vsque ad partum; vt patet Lege Prægnantem. Digestis de pœnis.

Notandum Secundò, Remedium, quod hic ponit Caictanus, esse vanum; de quo supra diximus art. 9. dub. 1. Duo dumtaxat sunt modi, quibus infans in utero possit saluari. Primus, Si afficiatur martyrio; ad quod non sufficit matrem occidi propter Christum, sed requiritur, vt etiam infantem in odium Christi occidere velint, quod fiet, si animaduertant illam esse prægnantem. Secundus, Si diuino miraculo in utero sanctificetur, vt Ioannes Baptista. Nunquam tamen existimandum est, id fieri sine notis externis, quibus id possit deprehendi.

ARTICVLVS XII.

Vtrum furiosi & amentes debeant baptizari?

V Ide D. Thomam. Solùm notandum est in ijs, qui à natiuitate amentes fuerunt, non esse sanam mentem expectandam, sed statim possunt baptizari. Ratio est; Quia sunt instar infantum. Secus est, si vsus rationis interuallum habuerint: tunc enim non possunt baptizari in amentia, nisi antea eius voluntatem ostenderint.

QVÆ.